

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς μονομάχησε ο Σαιντ—Μπέβ.— Μιά έξυπνη κολακεία.— Πώς αγαπούν οι Γερμανοί τους Γάλλους. Ένας φιλόσοφος άββάς.— Τί αξίζει ένας καλλιτέχνης. Ο νεαρός συγγραφέας και το άριστούργημά του. Το ρουχαλιτό του Άντουάν κτλ. κτλ.

Ο διάσημος Γάλλος κριτικός Σαιντ—Μπέβ είχε σατυρίσει κάποτε δριμύτατα τον πολιτικό Ντυμπουά, ο οποίος προσεβλήθη τόσο, ώστε τον κάλεσε σε μονομαχία.

Οι δύο αντίπαλοι συναντήθηκαν πράγματι στο πεδίο της τιμής. Μά έξαφνα τη στιγμή που έπρόκειτο ν' άρχιση ή μονομαχία, έπιασε ραγδαία ύροχή.

Απαθέστατος ο Σαιντ—Μπέβ άνοιξε την όμπρέλλα του. Κι έπειδή ο αντίπαλός του άρχισε νά διαμαρτύρεται, του είπει:

— Μπορεί νά ήρθα έδω για νά σκοτωθώ, μά δέν έχω καμιά διάθεση νά γίνω μούσκεμα!...

Ο στρατάρχης ντέ Μπασσομπιέρ, ένα από τά λαμπρά πνεύματα της έποχής του, ήταν άδυσώπητος έχθρός του καρδινάλιου Ρισελιέ, ο οποίος, για ν' άπαλλαγή από έναν αντίπαλο που τον θεωρούσε επικίνδυνο, τον έφυλάκισε στην Βασιλίλη.

Η φυλάκιση του Μπασσομπιέρ θάσταξε δέκα όλόκληρα χρόνια. Όταν τέλος, μετά τó θάνατο του Ρισελιέ, άποφυλακιστηκε, ο γηραιός στρατάρχης έπεσκέφθη τόν βασιλέα Λουδοβίκο 14ο, ο οποίος τόν ρώτησε για τήν ήλικία του.

— Μεγαλειότατε, είμαι πενήντα χρόνων, άπάντησε ο Μπασσομπιέρ.

— Πώς! έκανε ο βασιλεύς ξαφνιασμένος. Έγώ νόμιζα πως είσθε τουλάχιστον έξηντα.

— Πραγματικά, είμ' έξηντα χρόνων, άπάντησε ο έξυπνος και κόλαξ στρατάρχης. Μά αφαιρώ από τήν ήλικία μου τά δέκα χρόνια που πέρασα στη Βασιλίλη, γιατί δέν τά χρησιμοποίησα στην ύπηρεσία της Μεγαλειότητός Σας.

Όταν ή κόμησσα ντέ Φλάκ, μία από τις πιό πνευματώδεις γυναίκες της Δευτέρας Αυτοκρατορίας, ξαναγύρισε στη Γαλλία από ένα ταξίδι της στην Γερμανία, ο Ναπολέων Γ' τήν ρώτησε:

— Λοιπόν, αγαπούν τή Γαλλία στη χώρα που πήγατε;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, άπάντησε ή κόμησσα, όπως αγαπούν ή γρηές τις νέες γυναίκες.

Ο άββάς ντέ λ' Έπέ, ο ιδρυτής της πρώτης σχολής κωφαλάλων, ήταν έξαιρετικά άφωσιωμένος στο έργο του και στους μαθητάς του, οί όποιοι έπίσης τόν αγαπούσαν. Κατά τόν σκληρό χειμώνα του 1789, τόν άνάγκαζαν σχεδόν διά της βίας ν' ανάβη φωτιά στην κάμαρή του.

Ο άββάς, που έννοούσε ν' άφιερώνη όλα του τά χρήματα στους κωφαλάλους του, δυσανασχετούσε πολύ γι' αυτό και όλο τó χειμώνα δέν έκανε άλλο παρά νά επαναλαμβάνη στους μαθητάς του:

— Φίλοι μου, σάς έζημίωσα με τή φωτιά μου 100 σκούδα!

Ο μέγας ζωγράφος Χολμπάιν θρισκόταν μία μέρα κλεισμένος στο άτελιέ του και ζωγράφιζε μία κυρία που δέν ήθελε νά γίνη γνωστό, όταν, έξαφνα πήγε νά τόν δη ένας Άγγλος κόμης, που έπέμενε νά μπη μέσα.

Ο Χολμπάιν τού ζήτησε στην άρχή εύγενικά συγγνώμη γιατί δέν μπορούσε νά τόν δεχτή, μά ο κόμης, νομίζοντας ότι όλοι έπρεπε νά ύποχωρούν μπροστά του, θέλησε νά μπη διά της βίας. Τότε ο Χολμπάιν, ο οποίος ήταν πολύ ευέξαπτος, τόν άρπαξε και τόν πέταξε άπ' τή σκάλα. Έπειτα, φεύγοντας κι' ο ίδιος από τó παράθυρο, έτρεξε νά πέση στα πόδια του βασιλέως Έρρίκου 8ου, στόν όποιο έξέθεσε τί είχε συμβή κι' επικαλέσθηκε τήν συγγνώμη του.

Σέ λίγο έφτασε στο παλάτι κι' ο κόμης καινούμενος.

— Μεγαλειότατε, φώναξε, θέλω νά τιμωρήσετε αυτό τόν

άνθρωπο!

Τού κάκου ο Έρρίκος 8ος προσπάθησε νά τόν κάνη νά καθουχάση και νά λογικευθή. Ο κόμης έξακολουθούσε νά παραφέρεται και νά ύψώνη τή φωνή του.

Τότε ο Γάλλος βασιλεύς έχασε πειά τήν ύπομονή του και τού φώναξε:

— Σκασμός! Σου άπαγορεύω επί ποινη θανάτου ν' άγγίξης έστω και μία τρίχα του ζωγράφου μου. Η διαφορά μεταξύ σας είνε πραγματικώς τεραστία. Αν πάρω έφτά χωριάτες μπορώ σέ μια στιγμή νά τούς κάνω κόμητες. Μά αν πάρω έφτά κόμητες δέν θά μπορέσω ποτέ νά κάνω έναν Χολμπάιν!...

Ένας θεατρικός συγγραφέας παρουσιάστηκε κάποτε στόν περίφημο παρισινό θεατρώνη Άντουάν και του είπει:

— Έχω γράψει ένα άριστούργημα, κύριε. Αναλαμβάνετε νά τó άνεβάσετε στο θέατρό σας;

— Αν πράγματι είνε καλό τó έργο σας, δέν έχω καμιά αντίρρηση, άπάντησε ο Άντουάν. Έχετε τήν καλωσύνη νά μου τó διαβάσετε;

Ο συγγραφέας άρχισε νά διαβάζη με στόμφο τó έργο του. Όταν όμως τελείωσε τó διάβασμα, ο Άντουάν του είπει ότι τού ήταν άδύνατο ν' άνεβάση τó έργο του.

— Δέν αξίζει τίποτε τó δράμα σας, κύριε, πρόσθεσε.

— Είσθε άνίκανος νά κατακρίνετε τó έργο μου, άπάντησε με άγανάκτηση ο συγγραφέας.

— Και γιατί, παρακαλώ;

— Γιατί κατά τó διάστημα που έγώ διάβαζα, έσείς ροχαλίζατε.

— Αγαπητέ κύριε, άπάντησε τότε ο Άντουάν, στη φιλολογία, ο ύπνος είνε ή πιό άλλανθαστη γνώμη για τήν ποιότητα ενός έργου!...

Σ' ένα ταξιδάκι άναψυχής που έκανε κάποτε ο βασιλεύς Όθων, έτυχέ νά περάση κι' από τήν Πάρο, όπου και άποβιβάστηκε για νά έπισκεφθή τó νησί.

Οί άγαθοί νησιώτες ύποδέχτηκαν όσο μπορούσαν καλύτερα τόν βασιλέα τους, ο οποίος άλλωστε έδειξε όλη τήν άπλότητά του, περπατώντας πεζός και πιάνοντας κουβέντα μαζί τους.

Όταν, έπειτα από τήν έπίσκεψί του, ο Όθων έτοιμάσθηκε νά γυρίση πάλι νησιού, μία άγαθή γρηούλα, προχωρώντας μέσα από τó πλήθος, τόν έπλησίασε και, πιάνοντάς του τó χέρι, τού εύχήθηκε:

— Άμε στο καλό, λεβέντη μου, και τού χρόνου νά μās έρθης... δήμαρχος!...

— Γένοιτο! άπάντησε ο Όθων, και γέλασε με τήν καρδιά του.

Στην άρχαία έποχή ζούσε ένας διάσημος κρασοπατέρας, Φρύξ όνομαζόμενος, ο οποίος άπ' τήν ύπερβολική οίνοποσία είχε τυφλωθή από τó ένα μάτι.

Υστερα από κάμποσον καιρό, έπειδή άρχισε νά τού πονάη και τó άλλο μάτι, ζήτησε τή συμβουλή ενός γιατρού.

Ο γιατρός λοιπόν τού είπει πως είνε άνάγκη νά πάψη εντελώς νά πίνη, γιατί άλλοιώς θά γινόταν τυφλός κι' από τά δύο μάτια.

Τότε ο Φρύξ γέμισε δυό ποτήρια ως τά χείλη με κρασί και τ' άδειασε μονορρούφι, λέγοντας:

— Χαίρε, όφθαλμέ μου!...

Ο Ναπολέων Γ' και ή κόμησσα ντέ Φλάκ